

Fenyvesi Ottó

Maximum Rock and Roll

&

Vers a vénába.

Tegnap még azt mondtad elég,
de mégis folytatod.

Vers a vénába,

a májam mélyhűtve.

Fölfalok egy konzerv immanenciát,

harmatos szavakat kanalazom

reggelire.

&

Vadnak születünk.

Szinusznak, tangensnek.

Kőbnek, gyöknek, algebrának.

Az esetek többségét már nem ismerem.

Inkább alszom, mint a bunda.

Mint a tej. No, milk today!

&

Olvad a tél. Bővül a mondat böjtelő és szarvastor havával. Lámpát olt a szél a zongora billentyűin. Török a jég, mélyül az árok. Billen az egyensúly. Böjtöl a világ, vár rá szép kikelet.

Egy búval baszott zongorista kavarja a füstöt. Szaporodnak a fekélyek, a ciszták, mélyülnek a ráncok. A költő rímet lop és köhög. Múltba réved és hallja a szél tragikus énekét, hallja a szakadt húrokat, a bomlott harmóniákat.

Mert asszonyt gyászolt a tél. Melle sokáig féhéren fénylett a havon.

&

Szeretem a kéket,

a nagy néma vizeket.

Szerettem nőket.

Szőkéket, barnákat,

cinóbereket.

Kattogtak bennem a rímek,

vadul a hexaméterek.

&

Isten hozott testvér, a kómába!

Isten hozott a hetvenes évekbe!

Vakítón csillogott a bakelit,

ezerkilencszáz-mittudoménhányban.

A gyárban vadul dübörgött
a Velvet Underground

&

Sorokat találtam benne aláhúzva:

„Minden megtörténhet, minden lehetséges és valószínű. Idő és tér nem létezik; valamilyen jelentéktelen valóságtöredékekről elrugaszkodva a képzelet kibomlik, és emlékek, élmények, kósza ötletek, képtelenségek és rögtönzések számai összesodorva új szöveget sző.”

August Strindberg: Álomjáték

&

Ilyeneket írok:

második metafora, jobbra,
lassan kúszó szavak.

A harsogó tenger csendje.

Aranykori törmelék,
egy hatalmas homályos terület,
melyet szándékosan lezártak
a görög és latin hexameterek.

&

Félszáraz kétezer:

az utolsó belövés,

az utolsó transz,

az utolsó tangó.

Még egy éjszaka,

élni maximum.

Élni tovább, élni valamiből,

felhőkből, fákból, vizekből.

Élni, gépelni, szőnyeget rázni,

nőket bombázni,

szétírni egy kazalnyi feljegyzést.

Szétírni nappalokat, éjeket,

csupa különös, semmirejő valamiket:

galambepe, cápafark, csend pacifik.

Elegem van a jó és

a rossz kompromisszumokból.

Kérni szabad vonalat,

kérni dallamot, szerelmet,

gyomlálni verset, szenvedélyt.

Nyoma sincs felhőknek,

nyoma sincs csóknak, harmatnak,

de azért tudni szeretnék mindent.

Tudni mindent.

&

Egy bizonyos:
több csillag volt az égen, mint most.
Az égbolt fényesebben ragyogott,
és a pitvar mélyén titok rejtezett,
valami mély zene.
Most is hallani vélem,
mintha a végtelenből
ide érkezne.

&

Evribádi diszkó, Mexikó,
Les Humphries Singers.
Jó, jó, jó! Nagyon jó!
Csillogó fények az Adrián,
beszakadt dobhártya.
Evribádi, eine kleine palacsinta,
cváj bier, nagyok a hullámok.
A víz felől érkező tengerkék ritmusok
és nem leszünk már jobbak
a szenvedéstől.

&

Hiszek egy, kettő, három.
Hiszek egy cimbalom,
hiszek egy csembaló.
Joey és Johnny már meghalt,
Dee Dee is elpatkolt.
A CBGB örökre bezárt.
Egy-két vaddisznó
még mindig
a Bowery-n turkál.
Csinel, pedál, riff-röff.

&

Titkon tán'
felém tekintett?
Nem tudom.
Szemét lehunyja,
fejét némán lehajtja.
Lépteit alig indítja.
Lágyan elsuhan
egy szellő nyomában
a Rue Guénégaud felé.

&

Hagyd a posztmodernrt másra!
Nem szeretem a köldököd.
Nem szeretem a trikóid színét.
Nem szeretem őket.
Nem szeretem a lapockád.
Nem szeretem,
ahogy tartod a ceruzát.
Nem szeretem a tomporod szőrzetét.
Nem szeretem többé.
A homlokod. A hónaljad.
A szemölcsöt a hátadon.
Nem szeretem a szemed színét.
A lapockád.
Nem szeretem.
Ahogy fogod a ceruzát.
Nem szeretem.
Nem.
Óh, nem!

&

Tengernyi titok,
az maradtam.

&

Vadnak születünk.
Gonosznak, jónak,
Fehérnek, feketének,
Hogy megbocsájtunk
Az ellenünk vétkezőknek.